

et Par Gange har hørt altfor stærke Forsigtighedsyttringer angaaende Grændsen for Debatten om denne Dagsorden.

Broberg: Det er vanstelig at drage Grændsen, naar man kommer ind paa en Kritik af Lovforslaget, man kan grumme let blive ført meget langt bort. Jeg skal derfor indskrænke mig til at gjøre nogle faa Bemærkninger om dette. Jeg vil da først gjøre opmærksom paa, at ved den Skala, som er opstillet, hvorefter man slaar en vis Normalsum fast, som, naar den overstiges, skal bevirke en vis Nedsættelse paa de midlertidige Toldsatser, er der den Mærkelighed, at der kun er taget et ensidigt Hensyn, fordi det er slaaet fast, at Summen ikke kan være mindre, den skal absolut være dette Beløb, men det er jo givet, hvad for Resten ogsaa er udhævet af Andre, at man ogsaa maatte tage Hensyn til, at Beløbet kunde være lavere, og naar det er det, maatte man jo egentlig have en hel anden bevægelig Skala, saa maatte man gaa ud fra, hvad Indtægten havde været det foregaaende Aar, om den var naaet op til 24 Mill. Kr. Men der fremkommer en meget forunderlig Ting, naar man ser paa denne Skala. Den begynder med at sige, at naar Toldindtægten overstiger de 24 Mill. Kr. i et Aar f. Ex. 1885—86, med 550,000 Kr., skal der finde en Opgivelse Sted af den anden Halvdel af Skibsafgiften, som er ansat til 411,000 Kr. Hvis Skibsfarten tiltager, er det givet, at denne Indtægt vil stige, og saa vil man altsaa komme til at tabe mere end de 411,000 Kr., medens der paa den anden Side ogsaa er den Mærkværdighed, at hvis f. Ex. Overskudet er 549,000 Kr., vil der slet ingen Nedsættelse finde Sted. Saa vil de 549,000 Kr., jeg siger heldigvis, gaa ind i Statskassen. Hvis man nu havde det Held, at Overskudet i et Aar gik op til 550,000 Kr. plus 839,000 Kr., ikke 840,000 Kr., som der staar, vilde det mærkelige Tilfælde indtræde, at denne Nedgang i Skibsafgiften fandt Sted, men der gik dog over i Statskassen 839,000 Kr., og saaledes kunde man blive ved. Jeg fremsfører blot dette for at vise, hvor slet gjenomtænkt egentlig det hele Forslag er. Der vil ogsaa kunne fremkomme en anden høist mærkelig Ting, hvis dette Toldforslag bliver vedtaget; thi vi maa huske paa, at der er en Paragraf, som gjør en Forandring med Hensyn til Betalingen af Tolden for Kreditoplagsvarer, og som vil have til Følge, at man i et Aar, det første Aar, vil faae en Indtægt af 5 Kvartalers Told i Stedet for af 4 Kvartalers Told af Kreditoplagsvarer, ganske simpelt af den

Grund, at nu have disse Varer henimod 6 Maaneders Kredit, men de vilde derefter kun have 3 Maaneders Kredit, idet det, der ved Eftersynet bliver udsat ved Tolden, strax vil blive at berigtige, hvorimod det nu staar hen. Denne ekstraordinære Indtægt vil — ganske nøiagtig kan man ikke sige det — omtrent udgjøre mellem 3 og 4 Mill. Kr. Det var altsaa en ekstraordinær Indtægt, som Staten vilde faae. Det vil for saa vidt naturligtvis kun være heldigt. Men hvis nu f. Ex. denne Indtægt, naar Loven traadte i Kraft, først indtraadte paa et senere Stadium, saaledes at denne ekstraordinære Indtægt kom til at regnes med til Overskudet paa de 24 Mill. Kr., vilde Resultatet deraf være, at man vilde komme i et Aar til en Nedsættelse af omtrent 2 Millioner Kr. paa een Gang, og hvor vilde man saa bag efter faae disse 2 Millioner Kr. fra? Det er givet, at saa vilde man have denne Nedgang i Indtægterne, indtil de en Gang, Gud veed hvornaar, kunde komme til at stige der op til. Saa den anden Side skal jeg indrømme, at i og for sig er denne Skala nu ikke fuldt saa faerlig, som den ser ud til; thi jeg tror ikke paa, at Toldindtægterne ville stige, langt fra i det Forhold som nu, naar Toldsatserne blive nedsatte. Det er jo givet, at der er et Forhold der, som ikke kan springes over, som fremkommer derved, at naar Tolden bliver lavere, maa Overskudet blive mindre, og vil man dertil sige, at naar Tolden nedsættes, vil Forbruget blive saa meget større, og derigennem vil der saa fremkomme et større Overskud, vil jeg dertil svare, at det Regnestykke tror jeg ikke vil holde Stik. Thi der er hos os i vor nuværende Toldtarif kun ydert faa Toldsatser, som ere saa høje, at deres Nedsættelse vil medføre noget egentlig større Forbrug, end der er for Tiden. Den Artikel, som i Forhold til Værdien er høist beskattet hos os, er Sukker, navnlig i Forhold til den overordentlig lave Pris, der er nu. Der kan man sige, at Tolden derpaa er over 40 pCt., ja maaste nær de 50 pCt. i enkelte Tilfælde. Det er muligt, hvis vi vare saa rige, at vi kunde slaa en Streg over hele denne Told, at Forbruget kunde tage til, men saa fik Statskassen ingen Indtægt, naar der ingen Told var derpaa, saa det kunde ikke hjælpe noget.

Naar man nu ogsaa f. Ex. har talt om, at der for nylig er sluttet en Traktat med Holland, og at den skulde være saa overordentlig gunstig for Holland, og at vi maaste kunde have faaet noget lignende, vil jeg med Hensyn til dette Traktatpørgsmaal sige, efter at jeg har gjort mig bekendt med Alt, hvad